

„Lebilincselően erős történet.”

– Kimberley Chambers

PÓKA SAROKBAN

Grand
Selection

NIKKI OWEN

NIKKI OWEN

PÓK
A SAROKBAN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Dave-nek, Abinek és Hattie-nek
– az én gyönyörű kis családomnak

1. fejezet

A FÉRFI MOZDULATLANUL ÜL VELEM SZEMBEN. Mereven tartja a fejét és visszafojtja a köhögését. A nap betűz a szobába, és még úgy is elviselhetetlenül meleg van, ha kigombolom az ingemet. Őt nézem. Nem szeretem – sem őt, sem magamat, sem ezt a szobát... ezt a ketrecet. Legszívesebben a hajamat tépném, ráüvöltenék... az egész világra. Mégsem teszek semmit, csak ülök, és a falióra ketyegését hallgatom.

A férfi elém tolja a diktafonját, és váratlanul szélesen rám mosolyog.

– Ne felejtse el! – szólal meg. – Azért vagyok itt, hogy segítsék.

Szólásra nyitom a számat, de hirtelen megjelenik a fejemben egy hang, azt suttogja: *Menekülj!* Igyekszem nem törődni vele, valami másra figyelni, bármire, csak hogy csillapítsam a rám törő nyugtalanságot. Próbálok kitalálni, milyen magas. Túl nagydarab ehhez a székhez. Előregörnyed, kétrét hajlik, a lába alig fér el az asztal alatt. Úgy 187,9 cm és 74,3 kg, könnyedén le tudna futni egy kilométert.

Megköszörüli a torkát, és rám szegezi a tekintetét. Nagyot nyelek.

– Maria – kezd bele a mondandójába. – Szólíthatom... – Habozik, majd kissé előrehajol. – Szólíthatom Mariának?

Ösztönösen spanyolul válaszolok.

– Angolul, legyen szíves!

Köhintek.

– Igen. A nevem Maria.

Remeg a hangom. Vajon hallotta, amit mondtam? Állj! Maradjunk a tényeknél! A körmeit nézem. Tiszták, ápoltak. Az inge fehér, a gallérnál nyitott. Az öltönye fekete. Drága anyag. Gyapjú lehet? Selyemzoknit és bőr papucscipőt visel. Nem házicipőt. Mintha egy elegáns képes újságból lépett volna ki.

Felvesz egy tollat. Óvatosan a vízért nyúlok. Szorosan megmarkolom a poharat, mégis apró vízcseppek gördülnek végig rajta. Leteszem. Remeg a kezem.

– Jól van? – kérdi a férfi, de nem válaszolok.

Valami nem stimmel.

Pislogok. A látásom elhomályosult, mintha tejüveg, lepel vagy maszk került volna a szemem elé. Vibrálni kezd a szemem, a szívem hevesen ver, az adrenalinszintem az egekbe szökik. Talán amiatt, mert itt kell lennem vele, talán a gondolat miatt, hogy egy idegennek kell beszélnem az érzéseimről – mélyen legbelül ez beindít valamit, valami félelmetest.

Feltör – mint már oly sokszor – egy emlék.

Először még homályos, időre van szüksége, majd, másodperceken belül, hihetetlen sebességgel kitisztul. Egy kép jelenik meg, mintha egy színpadi jelenetet néznék. Felemelkedik függöny, és egy orvosi szobában látom magam. Fehér falak, mindenütt fém, keményített ágyneműk. A plafonról hideg fény világít rám. És ekkor, mint a varázsló a füstből, egy sötét szemű orvos tűnik fel a távoli ajtóból. Maszkot visel, a kezében tű van.

– Jó napot, Maria!

Pánik söpör végig rajtam, olyan gyorsan, mint egy vulkánból feltörő láva, félek, hogy szétrobbanok. Közelebb jön, reszketni kezdek, menekülni próbálok, de bőrszíjak szorítják le mindkét karomat és lábamat. A sötét szemű már ott áll fölöttem, érzem a leheletét az arcomon, az orromban – cigaretta-, fokhagyma- és mentaszag árad belőle –, aztán hallom a sikításomat, amikor hirtelen megszólal bennem egy halk hang: „Nem igazi. Nem igazi.” A suttogás átjárja az agyam, ott lebeg egy ideig, majd, mint a szellő, ellibben, csak a karomon megjelenő libabőr emlékeztet rá. Tényleg itt volt? Körbekémlelek. Orvosi fiolák, tűk, diagramok. A kezemre pillantok. Fiala, sima kéz. Megérintem az arcom. Tele van pattanással. Ez nem én vagyok. Nem a mostani énem. Tehát ez az egész nem létezik.

Mint amikor elfújnak egy gyertyát, a kép szertefoszlik, a függöny legördül. A kezemre meredek. Az ízületeim elfehéredtek, annyira szorítom a poharat. Felnézek. A férfi az arcomat fürkészi.

– Mi történt? – kérdi.

Mély lélegzetet veszek és konstátálom, hol vagyok. A sötét szemű szaga még mindig átjárja az orrom és a szám, mintha tényleg itt lett volna. Próbálok eltolni magamtól a félelmet, majd lassan leteszem a poharat; a kezeimet tördelem.

– Visszaemlékeztem valamire – szólok meg egy idő után.

– Valami valóságosra?

– Azt nem tudom.

– Ez gyakran megesik?

Habozok. Vajon tudja már? Úgy döntök, elmondom neki az igazat.

– Igen.

A férfi a kezemre pillant, majd elfordul, és elővesz egy fénymásolt anyagot.

Az ölében lévő lapokra sandítok. Adatok. Információk. Tények, valós tények – feketén-fehéren, tisztán, nem homályosan megfogalmazva, nem afféle köztes, rejtett jelentéssel bíró mondatok. Hirten összeszedetté válok, és mielőtt a tudatára ébrednék, kimondom, ami a fejemben jár.

– A fénymásoló gépek eredete az 1440-es évekre nyúlik vissza.

Közben a lapokra szegezem a tekintetemet.

– Tessék? – pillant fel rám.

– A fénymásoló gépek azután jelentek meg, hogy Gutenberg János 1440-ben feltalálta a könyvnyomtatást. – Kifújom a levegőt. Az agyam egyszerűen túl sok információt tartalmaz. Időnként túlcsordul. – A Gutenberg-biblia volt az első, egy kötetben kinyomtatott biblia.

Megállok, várok, de a férfi nem válaszol. Méreget, a szeme két keskeny kék részre szűkül. A lábam egy helyben kezd járni, miközben a mellkasomban szétterjed a jól ismert feszültség. Hogy leállítom, számolni kezdek: egy, kettő, három, négy... Ötnél az ablakra emelem a szemem. A könnyű muszlinfüggöny meglibben. Az ablakot vasrácsok védik. Alatta három busz halad el, zajt és füstöt okádva magából. Elfordulok, és megérintem a tarkómat a haj és a fejbőr találkozásánál. Izzadságcseppek gördülnek végig a galléromra.

– Meleg van itt – jegyzem meg. – Nem kapcsolhatnánk be a ventilátort?

A férfi leengedi a lapot.

– Hallottam arról a páratlan képességéről, hogy mindenre emlékszik. – Összeszűkül a szeme. – Magas az IQ-ja. – A papírjaiban keresi a pontos adatot. – 181-es.

Mozdulatlanul ülök. Ezekről az információkról nincs tudomásom.

– Az én dolgom az, hogy felmérjem a páciensek állapotát – folytatja, mintha a gondolataimban olvasna. Közelebb hajol. – Sokat tudok magáról. – Hatásszünet. – Például azt, hogy szeret aprólékos gondolat mindent lejegyezni a noteszába.

A szemem rögtön a vászontáskát keresi, amit a székelem hátára akasztottam.

– Honnan tud a noteszomról?

Pislog, majd kényelmesen hátradől, miközben én a székelem felszengem. A szívverésem felgyorsul.

– Természetesen az aktájában olvastam róla – jelenti ki végül.

Egy mosolyt küld felém, majd ismét a papírjaiba temetkezik.

Igyekszem tartani magam. Az óra hangosan ketyeg, a függőnyt lengeti a szél. Vajon igazat mond? Az izzadsága mentaillatú, olyan, mint egy fogkrém. A gyomrom görcsbe rándul, amikor ráébredek, hogy a sötét szemüre emlékeztet. A gondolat ismét lángra lobbantja bennem a menekülés szikráját, hogy messze fussak innét, de ha megteszem, ha nem vagyok hajlandó beszélni és együttműködni, azzal kin segíték? Magamon? Rajta? Semmit sem tudok róla. Semmit. Sem részleteket, sem tényeket. Azon töprengem, hátha máris hibát követtem el.

A férfi leteszi a tollát, és miközben a jegyzeteit visszacsúsztatja az aktába, kicsúszik belőle egy fénykép. Rásandítok, nézem, ahogy leesik, eláll a lélegzetem.

A pap arca van rajta.

Mielőtt meggyilkolták.

A férfi gyors mozdulattal lehajol érte, a képet lazán az ujjai között tartja. Mindketten úgy nézzük, mintha kívülállóknak lennénk. Hirtelen szél támad az ablak felől, és a fej lengedezve bólogat. Nem szólunk semmit. Odakintről felhallatszik a közlekedés zaja, érzem az

orromban a buszok kipufogójának bűzét. A fotó még mindig lengedezik. A fej, a csontok, a hús. A pap él. Nem halt meg. Még nem folyt ki a vére, nem fordultak ki a zsigerei. A szeme még nem mered üvegesen a semmibe. Él, lélegzik, meleg. Megborzongok. A férfinak arcizma sem rezdül. Majd visszacsúsztatja a fényképet is az aktába, és nagyot sóhajt.

Előreengedem a hajam, és lopva az ujjait nézem, amint a papírokat rendezgeti. Hosszú, napbarnított ujjak. Elgondolkoztat: vajon honnan származik? Mit keres itt, ebben az országban? A találkozó előtt sem tudtam, mi fog történni, mint ahogy most sem tudom.

– Milyen érzést kelt magában az arca?

A hangjától összerezzenek.

– Hogy érti?

– Úgy értem, milyen érzés O'Donnell atyát látnia?

Hátradőlök, a kezemet leszorítom az ölembe.

– Ő a pap.

A férfi félrebillenti a fejét.

– Másmilyennek képzelte?

– Nem.

A fülem mögé tűröm a hajam. Még mindig engem néz. Ne nézzen már!

Megérintem a tarkómat. Nedves, ragacsos.

– És most szeretném hivatalosan is elkezdni a beszélgetést – közli velem, és a diktafonjáért nyúl. Időm sincs ellenkezni. – Kérem, kezdje azzal, hogy hangosan és angolul elmondja a teljes nevét, a foglalkozását, a korát, a születési helyét. Kérem, ismertesse az ítéletet is!

Kigyullad a piros lámpácska. A piros színtől legszívesebben összeszeszorítanám a szemem, és soha többé nem nyitnám ki. A tekintetemet körbejáratom a szobán, próbálom részletekkel lenyugtatni az

agyamat. Négy Edward korabeli fal, két tolóablak, az egyik francia stílusú, egy ajtó.

Megállok. Egy kijárat. Csupán egyetlenegy. Az ablak nem jön számításba, a harmadik emeleten vagyunk. London közepén. Ha felpattanok, és kivetem magam, legnagyobb valószínűséggel eltöröm az egyik lábamat, mindkét vállamat és a bokámat. Ismét a férfit nézem. Jó felépítésű vagyok, erős. Jó futó. De bárki legyen is ez a férfi, bárkinek mondja is magát, lehet, hogy tud valamit. És nekem válaszokra van szükségem. Hiszen annyi minden történt velem. És ebből már elég!

Megpillantom a tükörképem az ablaküvegen: rövid, sötét haj, hosszú nyak, barna szem. Egy másik ember néz vissza rám, egy idősebb, ráncosabb, viharvertebb. A függöny az ablak – és a tükörkép – elé libben, és mint a délibáb a sivatagban, a kép eltűnik. Lehunyom a szemem egy pillanatra, majd újra kinyitom. Az ablak felől érkező fénysugártól mintha világosság töltene el. Mintha készen állnék. Itt az ideje beszélni.

– A nevem dr. Maria Martinez Villanueva, és plasztikai sebész vagyok. Voltam. Harminchárom éves vagyok. Salamancában, Spanyolországban születtem. – Megállok, elszorul a torkom. – És elítéltek egy katolikus pap meggyilkolása miatt.

A mellettem álló nő a blézerem ujját rángatja.

– Hé! Nem hallja? – kérdezi.

Képtelen vagyok válaszolni. A fejemet betöltik a kiáltások, a szavak, az éles kék fény, a rácsok sora, és akárhogy is akarom, akármennyire mondogatom magamnak, hogy lélegezzek, számoljak, fókuszáljak, képtelen vagyok megnyugodni, megszabadulni a zavartottság mindent betöltő rémálmától.

Egy rendőrautó hozott be – tíz ülés, két ór, három utas. Egész úton meg sem mozdultam, meg sem szólaltam, alig vettem levegőt. Most, hogy itt vagyok, azt hajtogatom: nyugalom, nyugalom. A szemem a helyet pásztázza, és megállapodik a csempéken. Olyan feketék, mint az ajtók. A falak piszkosszürkék. Beleszagolok a levegőbe. Húgyszag és vécépucoló szaga. Az egyik ór, egy nő, úgy egy méterre áll tőlem, mögötte a Goldmouth börtön főépülete magasodik. Az új otthonom.

Ismét megrángatják az ujjam. Lenézek. A nő most már a karomat szorongatja, úgy kapaszkodik a blézerembe, mintha rákollói lennének. A körme tövig le van rágva, a bőre repedezett, mint egy öreg fa kérge, kiálló visszerein koszcsíkok futnak végig.

– Hé! Te! Mi a neved? – A képembe bámul. – Külföldi vagy, vagy mi?

– Spanyol vagyok. A nevem dr. Maria Martinez.

Továbbra sem enged a szorítás. Fogalmam nincs, mit tegyek. Miért kell a ruhámba kapaszkodnia? Kétségbeesetten keresem az őrt.

A nő csúfondárosan felkacag.

– Hah! Orvos?

Elengedi a ruhám, és egy csókot dob felém. Visszahőkölök. A szája ürülékszagú. Elhúzom a kezem, és lesimítom a gyűrődést a blézeremről. Le akarom söpörni magamról. Messze akarok kerülni tőle. Amikor már azt hiszem, végre feladta, újra megszólal:

– Mi a fenét kellett egy orvosnak tennie ahhoz, hogy ilyen helyre kerüljön?

Épp megkérdezném tőle, ki ő, amikor az ór ránk kiált, hogy mozgás, úgyhogy elindulunk. Rengeteg kérdés kavargó a fejemben, de az új hangok, formák, színek, emberek... mindez túl sok nekem. Túl sok.

– A nevem Michaela – mondja a nő menet közben. Próbál a szemembe nézni, de elfordítom a fejem. – Michaela Croft. A barátaimnak Mickie – folytatja, és hirtelen felrántja a pólóját.

– A Michaela zsidó név. Jelentése: *az Úrhoz hasonlatos*. Mihály a zsidók és a keresztények egyik arkangyala. – Képtelen vagyok leállítani magamat, a szavak önkéntelenül törnek elő belőlem.

Azt várom, hogy kinevet, mint az emberek általában. Amikor nem teszi, lopva rápillantok. Mosolyogva mutatja a köldökét, ami körül egy tetovált kígyó tekereg. Észreveszi, hogy bámulom, leengedi a pólóját, és kinyújtja a nyelvét, ami három ezüstszegeccsel van átszúrva. Öltögeti rám, mire elfordulok.

Egy ideig tovább menetelünk, majd egyszer csak ránk kiáltanak, hogy álljunk meg. Még mindig nem látok ablakokat, kiutat, menekülési lehetőséget. Neoncsövek világítják meg a folyosót, számolgatni kezdem őket. Elveszek az értelmetlen feladatban.

– Szerintem tovább kell mennie.

Ijedtemben ugrok egyet. Középkorú férfi áll tőlem két méterre. Előrehajol, hozzám beszél. Ki ez? Egy pillanatra elkapja a tekintetem, majd a hajába túr, és nagy léptekkel távozik. Utána akarok fordulni, de elszégyellem magam. Megáll, és ismét rám néz. Képtelen vagyok megmozdulni, megdermedek, mint akit elvarázsoltak. A szeme. Annyira barna és olyan mély, hogy nem tudok máshová nézni.

– Martinez! – hallom az őt hangját. – Indulás!

Visszafordulok, hátha látom még a férfit, de már el is tűnt, mintha soha nem is létezett volna.

A börtön belső épületében hatalmas a zaj. Szorosan összefonom magam előtt a karom, és lefelé nézek, reménykedve, hogy le tudom küzdeni a zavarodottságomat. Szótlanul követjük az őt. Igyekszem megőrizni a nyugalmamat, miközben azt mondogatom magamnak,

hogy képes vagyok kezelni a helyzetet, meg tudok birkózni ezzel a környezettel éppúgy, mint bárki más, mégis annyira idegen ez az egész. A börtön. A szúrós testszag, a kiabálás, az innen-onnan felhangzó sikítások. Időre van szükségem, hogy feldolgozzam, hogy helyre tegyem magamban. Ezek egyike sem megszokott számomra.

Michaela megütögeti a vállam. Önkéntelenül összerezzenek.

– Láttad? – kérdi.

– Kit?

– A Goldmouth igazgatóját. A gyönyörű szemével és a napbarnított bőrével. – Elvgyorodik. – Légy óvatos, oké? – A tenyerébe fogja az arcom. – Én nem először vagyok itt, aranyom. Az igazgatónak nincs túl jó híre...

Még mindig fogja az arcomat. Le akarom rázni, hogy hagyjon már békén. A keze felé nyúlok, amikor az őt rákiált, hogy engedjen el.

Michaela megnyalja a fogát, és elveszi a kezét. Elernyed a testem. Nem szól egy szót sem. Szipákol, a kezébe törli az orrát, és továbbmegy.

Ismét lehajtom a fejem, és csak arra figyelek, hogy ne maradjak le tőle.

2. fejezet

ATVISZNEK VALAHOVÁ, amit úgy neveznek: „beléptetési terület”. A falak fehérek. A téglák repedései között barna foltok éktelelnek, és amikor hunyorítok, formátlan pacákként csillognak a fényben. Michaela végig mellettem marad. Nem akarom, hogy megint hozzám érjen.

Az örök megállnak, és a kezünkbe löknek valamit. A Goldmouth börtön negyvenoldalas szabályzata. Kevesebb mint egy perc alatt elolvasom az egészet: a tévzésre vonatkozó szabályokat, a zuhanyzás rendjét, az egész testre kiterjedő motozási eljárás leírását, valamint a könyvtári kölcsönzés ismertetését. Időbeosztás, életviteli rend, végtelen szabályozások – listák hosszú sora. Tisztán emlékszem minden egyes szóra, vesszőre, a képek helyére. Amikor végzek, becsukom, és jobbra fordulok. Michaela a szegecseket piszkálja a nyelvével, feszegeti őket, kínosan összerándul, majd elmosolyodik. Izzadság gyöngyözik a nyakamon. Haza akarok menni.

– Gyorsan olvasol, drágám – jelenti ki, és közben szinte rám hajol. – Emlékszel is rá? A francba! Én a saját nevemet sem bírom megjegyezni.

A szegecseket bolygatja. Bajt is okozhat vele, elfertőződhet. Figyelmeztetnem kéne rá. Mások is ezt teszik, nem? Segítenek egymásnak.

– A piercing károsíthatja a nyelvben lévő idegeket, ami gyengeséghez, bénuláshoz és az érzékelés elvesztéséhez vezet.

– Mi a...

Az „f” betűt formázza a szája, de mielőtt kimondaná, az őr kitépi a könyvecskét a kezéből.

– Hé!

– Vetközzön le! – üvölt rám.

– Mit kell levenni? – kérdem.

– Fura egy szerzet maga, Martinez – forgatja a szemét. – Le kell vetni mindent. Ilyen egyszerű. Mindenkit átvizsgálunk az érkezéskor.

Michaela felhorkan.

– Elég legyen, Croft, maga a következő! – mordul rá.

Megütögetem az őr vállát. Talán félreértettem valamit.

– Úgy érti, vegyem le a ruháimat?

Az őr rám mered.

– Nem. Úgy értem, hogy magán tarthatja őket.

– Ó! – nyugszom meg kissé. – Akkor jó.

Megrázza a fejét.

– Persze hogy úgy értem, hogy vetközzön le!

– Hiszen azt mondta... – Megállok, a homlokomat dörzsölgetem, ismét az őrré nézek. – De ez nem megszokott nálam. A vetkőzés... nem megszokott nálam. – Kezd felkavarodni a gyomrom.

– Na, jól van, Martinez! – horkan fel az őr. – Gyerünk már! Más sem hiányzik, mint a maga okoskodása. – Megragadja a karom, mire megmerevedek. – Vagy kibaszott hangosan kell ordítanom?

– Kérem, engedjen el! – kérlelem.

Nem válaszol, csak tovább ráncigál. Szólni akarok, ordítani, sikítani, de valami azt súgja, hogy nem szabad, mert ha megteszem, ha behúzok egyet az őrnek, akkor nagy bajba kerülhetek.

Átmegyünk két hatalmas dupla ajtón. Fémajtók. Nehezek. Felgyorsul a szívverésem, görcsbe rándul a gyomrom. Az őr mindvégig mellettem marad. Előttünk két takarító felmosóronggyal törli a padlót. Amikor észrevesznek, megállnak. A felmosórongyból csöpög a víz, habos víz önti el a padlót, habzik, majd a buborékok egyenként szétpattannak, víz folyik a padlórésekbe, és örökre eltűnik.

Egy sarok, még két ajtó, és egy új teremhez érünk. Négyszer négy méter. Nagyon meleg. A blézerem rám tapad, a lábam remeg. Lehunynom a szemem. Le kell hunynom, hogy gondolkodni tudjak, hogy megnyugtassam magam. Az otthonomra, Spanyolországra gondolkok. Narancsligetek, napfény, hegyek. Bármire, ami eszembe jut, bármire, ami messze röpít innen, ahol vagyok. Attól, aki vagyok.

Köhintés hallatszik, kipattan a szemem. Egy másik őr ül a velem szemben álló asztalnál. Ismét köhint, lecsúszott szemüvege alól összehúzott szemöldökkel fürkészi az arcom. Viszket a lábam az izzadságtól és a melegtől. Lehajolok, felhúzom a nadrágom és megvakarózom.

– Álljon fel! – szól rám éles hangon, mint anyám annak idején a háztartási alkalmazottakra.

Felállok.

– Maga ölte meg a papot. Felismerem az újságból – jelenti ki. – A templomban lesz szükségünk magára.

Kajánul felnevet, és a mögöttem álló őr is csatlakozik hozzá.

– Nem járok templomba – ismerem be zavartan.

Abbahagyja a nevetést.

– Abban biztos voltam – fintorog. – Egy kicsit fel kéne hizlalni magát. Mit kezdünk egy ilyen satnya kis szépséggel idebent? – Füttyent egyet, majd a fejét csóválja. – Azért a bőre szép barna.

Ettől a nőtől kényelmetlenül érzem magam, a nevetésétől, a gúnyolódásától. Ismerem az ilyen embereket. Összehúszom magamon a blézeremet és összeszorítom a számat, nehogy megszólaljak, nehogy kiszökjenek a gondolataim. Annyira szeretnék a kezemmel verdesni, de valami azt súgja, hogy ezen a helyen – ezzel az őrrrel szemben – most nem szabad.

Az asztalnál ülő nő kinyitja az aktámat.

– Itt az áll, hogy maga spanyol.

Spanyolul válaszolok.

– Angolul, drágám. Mi itt angolul beszélünk.

– Igen – mondom. – Spanyol vagyok. Kasztíliai. Nem hallani a kiejtésemen?

– Ez itt nagyon okosnak képzelem magát.

Megfordulok. A másik ór az.

– Hát, pont erre van most kurvára szükségünk, egy ilyen kibaszott okostojásra.

Cukrot tesz az előtte álló csészébe. Hirtelen eszembe jut, hogy órák óta nem ittam semmit.

– Kérek vizet!

Rám sem hederít.

– Martinez, azt kell tennie, amit mondunk – utasít rendre, miközben az italát kevergeti.

Négy kanál cukrot tett bele. A hasára nézek. Nagy pocakja van. Nem egészséges. Mielőtt megakadályozhatnám, a diagnózis már zúdul is belőlem, mint a patakából előtörő víz.

– Túl sok zsiradék halmozódott fel deréktájékon – közlöm vele. – Ettől az átlagosnál nagyobb a szívbetegségek kockázata. Ha továbbra is ennyi cukrot tesz a... – Megállok. – Úgy vélem, a teájába, azzal tovább növeli a kockázat mértékét, valamint a cukorbetegség két fajtájának lehetőségét. – Visszatartom a lélegzetemet.

Az őr kanala megáll a levegőben.

– Megmondtam – jegyzi meg a mögöttem álló őr.

– Vetközzön le! – förmed rám az ülő őr. – Le kell vetköznie, nagyokos!

Képtelen vagyok rá. Nem itt. Nem most. A szívem hevesen ver, a szemem idegesen jár, egy zsigeri hang azt kiabálja bennem, hogy gömbölyödjek össze és védekezzek.

– Le kell vennie a ruháit – mondja közönyös hangon. Megfújja a teáját. – Ez követelmény mindenki számára, aki beteszi a lábát a Goldmouthba. – Kortyol egyet. – Át kell kutatnunk. Most!

Pánik uralkodik el rajtam. Érzem. A szívverésemen. A pulzusomon. Gyorsan keresem, hová szegezhetem a tekintetemet, és megálapodok az ülő őr arcán. Az álla tele van pattanás okozta hegekkel, a szeme alatt sötét karikák éktelenkednek, az arcát piros csíkok csúfítják el.

– Fogyaszt alkoholtartalmú italokat? – bukik ki a számon.

– Mi van?

Talán nem is hallotta. Sokan süketnek tettetik magukat, pedig nem is azok.

– Fogyaszt alkoholtartalmú italokat? – ismétlem.

A nő az álló őrre mosolyog.

– Ez komoly?

– Persze hogy komoly. Itt állok maga előtt – magamra mutatok.

Az ülő őr a fejét csóválja.

– A kurva életbe! Vetkőzzön le! – ordítja el magát, majd még egyet kortyol a teájából.

Összeszorul a mellkasom, és nyirkos lesz a tenyerem.

– Nem vetkőzhetek le – suttogom végül, miközben kezdem elveszteni a józan eszemet. – Nincs még itt a lefekvés ideje, sem a zuhanyzásé vagy a szexé.

Az ülő őr visszaköp egy adag teát.

– Bassza meg!

Elővesz egy zsebkendőt, és letörli az arcát.

– Jézusom! Nézze meg! – tartja elém a zsebkendőt. – Utoljára mondom el, Martinez. Le kell vetkőznie, hogy át tudjuk vizsgálni. – Megáll egy pillanatra. – Ha nem hajlandó, nem lesz más válaszárom, mint hogy levetkőztessem. Utána pedig magánzárkába kerül büntetésként.

Összefonja maga előtt a karját, és vár.

Megdörzsölöm az arcom.

– De... de nincs még itt az ideje a vetkőzésnek.

A másik őr felé fordulok, és esdeklően nézek rá.

– Kérem, mondja meg neki! Nincs még itt az ideje.

De az őr csak a szemét forgatja, megnyom egy kék gombot, és vár. Senki sem szól egy szót sem, senki nem mozdul. Kicsordul néhány könnycsepp a szememből, végigcsorog az arcomon, szokatlanul, furcsán égeti, mardossa. Nem gyakran sírok. Az én huzalozott agyammal ez nehéz – erős vagyok, kemény, harcedzett. Miért most, miért itt? Ezen a helyen, ebben a börtönben? Még csak egy órája vagyok itt, de máris más lettem. Megérintem a fejbőrömet, érzem a hajamból, a fejből áradó meleget. Valódi vagyok, létezem, még sincsenek reális érzéseim magamról.

Valahonnan kiáltások hangzanak fel, mintha egy sziréna harsogna a fejemben. Próbálok nyugodt maradni, az otthonomra gondolni, papára, az ölelésre tárt karjára. Ahogy felvett, amikor megütöttem magam. Mély levegőt veszek, szeretnék visszaemlékezni az illatára: a szivarjára, a kölnijére, a tintára, amit használt. A mellkasára, a széles mellkasára, amire ráhajthattam a fejem, miközben magához ölelt, és a testével melegített, és megóvott mindentől, ami odakint leselkedett rám: a világtól, a zavarodottságtól, a társadalmi játszmák és kölcsönhatások körhintájától, és attól, hogy mit kellene, és mit nem kellenne tennem. És ekkor eltűnik. Papa, az otthonom – minden eltűnik.

Nagy robajjal kivágódik az ajtó. Mindhárman felnézünk. Újabb őr érkezik, és odabiccent a másik kettőnek. Körbevesznek.

– Ne! – visítok, és megrettenek a hangomtól: vad és féelmetes.

Visszahőkölnek. Zihálok, levegőért kapkodok. Az őr, aki eddig ült, most idegesen toporog körülöttem.

A kolléganőjéhez fordul.

– Egyszerre fogjuk le!

Eltelt valamennyi idő, de nem igazán tudom, mennyi.

A szobában sötét van, egyetlen fény pislákol. Lenézek. Egy műanyag széken ülök. Levegőt nyelek, a mellemhez kapok. A ruhám – más anyagból készült. Valaki szürke, műszálas kezeslábast adott rám. Kétségbeesetten pillantok körbe. Hol vannak a ruháim? Hol a blúzom? Az Armani nadrágom? Zihálva veszem a levegőt, és közben bevillan: levetkőztettek, átkutattak. Felfordul a gyomrom, és a hányinger olyan hirtelen tör rám, hogy a szám elé kell kapnom a kezem, nehogy kijöjjön a hányás. A kezük. Összevissza fogdostak. Hideg, gumyszerű, nyirkos érintések. Végigfogdostak, végigkutattak, maguk alá gyűrtek. Azt mondták, nem lehet, nem szabad így letépni a

ruháimat, mégis megtették. Mintha én ott sem lettem volna, mintha nem is érdekeltem volna őket. Megparancsolták, hogy meztelenül guggoljak le és köhögjek. Mellém kuporodtak, és várták, hogy kijöjjön valami...

Rekedt kiáltás hagyja el a számat. Felálllok, a falhoz tántorodom. Nyirkos, nedves téglát érzek az ujjaim alatt. Biztos ez az elkülönítő. Magánzárkába zártak. De ezt nem tehetik! Velem nem! Nem tudják? Nem értik? A fal felé fordulok, és ütemesen verem bele a fejem, egyszer, kétszer... A fájdalom visszahoz a valóságba, megnyugtat. Szép lassan lehiggadok, amikor az ujjam kitapint valamit a téglába vésve. Közelebb hajolok, hunyorgok a pislákoló fényben, csak tapogatózni tudok. Mélyen a téglába vésve ott egy kereszt.

Kiáltás hallatszik odakintről. Ijedtemben felugrok. Ajtó csapódik, újabb kiáltás jobbról, hangosan, mintha folyamatosan csapkodnának valamit. Talán jön valaki. Az ajtóhoz rohanok, próbálok kivenni valamit... bármit. A robaj egyre erősödik, majd elhal.

A réshez szorítom a számat.

– Hé! – Várok. Semmi. – Hé!

– Takarodj innen! – üvölti egy hang. – Takarodj! Takarodj!

A kiabálás kalapácsütésként éri az agyamat – bumm, bumm, bumm. Szeretném, ha abbamaradna, de folyamatosan hallom, amíg egyszerűen nem bírom tovább. A hajamba túrok, belekapaszkodok, tépni kezdem. Nem szabad. Nem szabadna itt lennem. Szükségem van a megszokott dolgaimra. Haza akarok menni, látnom kell a meztelen lábam, ahogy végigfut a házig a fűben, a naplemente gyönyörű színeit. Ki akarok futni a kertbe, ahol már izzik a paellasütő. Fokhagyma, safrány, kagyló – a meleg hús szétolvad a számban, eltűnik bennem. Ezt szeretném. Nem akarok itt lenni. Ezt nem akarom! Várjunk csak! Papa mit mondana, mit tegyek?

Számok. Ez az! Gondoljak a számokra. Lehunyom a szemem, és hagyom, hogy számjegyek, számítások, dátumok, matematikai elméletek – bármi – pörögjenek az agyamban. Pillanatokon belül működik. A légzésem lelassul, az izmaim elernyednek, az agyam némi nyugalomra lel. Ez elég ahhoz, hogy valami utat találjon magának a fejemben: egy számolási képlet. Először megállok, próbálom csukva tartani a szemem. Ismerősnek tűnik a képlet, ám furcsának találok valamiért. Végigpásztázom, követem, igyekszem megérteni, miért jutott eszembe egyáltalán, de nem értem. Fogalmam nincs róla. Minden előjel nélkül bukkant elő. Ami azt jelenti, hogy ismét megtörtént. Ismeretlen adat tört a felszínre. Olyan adat, amit soha nem tanultam, mégis megjelenik, mint egy ismerős arc az ablakban, egy lábnyom a hóban. Mindig azonnal lejegyzem a számításokat, amint megjelennek – a számokat, kódokat, a szokatlan képleteket –, rögzeszmemen, kényszeresen leírom őket. De most mit tegyek? Nincs nálam jegyzetfüzet, nincs nálam toll. Vajon anélkül, hogy felírnám, anélkül, hogy leírva látnám, megmarad? Valóságos lesz?

Újabb kiáltások hallatszanak, és azon nyomban kipattan a szemem. Annyiféle hang. És annyira hangos. Túl hangos nekem – *olyasvalakinek, mint én*. A fülemhez szorítom a tenyerem. Lüktet. Képek kavarnak a fejemben. Anyám, apám, papok, templomok, idegenek. Elvesznek bennem. És ekkor, hirtelen, egyetlen kép tölt ki mindent: papa ott áll a padláson. Majd látom, ahogy beszáll a Jaguarjába, odaint nekem, és elhajt. Az öcsém, Ramon, mellettem áll, csavarkulccsal a kezében. Hangokat nem hallok, csak a képet látom. A légzésem felgyorsul, zihálni kezdek. Ezek emlékek vagy tovatűnő álomképek csupán? Lehunyom a szemem, próbálom szánt szándékkal visszahozni a képet, de nem hagyja magát, csökönyös, szívtelen.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Újabb robaj hallatszik, egyre erősebb és hangosabb. A combomra szorítom a kezem. Papa, hol vagy? Mi lett veled? Ha Spanyolországban maradtam volna, mindez nem történhetett volna meg. Sem a gyilkosság. Sem a vér.

A fejemhez szorítom a kezem. Megöl ez a zaj, ez a dübörgés megőrjít. Állítsák már le! Kérem, valaki állítsa már le! Papa? Sajnálom! Annyira, de annyira sajnálom!

Olyan mértékben felgyorsult a légzésem, hogy nem kapok elég oxigént. Tölcsért formálok a kezemből, a számhoz tartom, hogy több levegő áramoljon a tüdőmbe, viszont ahogy a kinti kiabálás egyre hangosabb, megint kikészülök, és egyre inkább eluralkodik rajtam a pánik. Kényszerítem magam, hogy felálljak, hogy megnyugodjak, de nem megy. Hallom az öröket. Közelednek. Lépések. Azt kiabálják, hogy csönd legyen, de semmi sem változik. A kiáltások nem maradnak abba. Még mindig reszketek.

Ekkor meghallom a hangot: „Segítség!”, és döbbenet ismerem fel, hogy a saját hangom. Megtántorodok, a falnak esek.

A cella elsötétül.